

I medfør af artikel 13 griber direktivet ikke i øvrigt ind i de retsregler, som regulerer ansvaret for produktskader i de enkelte lande.

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger punkt 2.1., hviler ansvaret for produktskader efter gældende ret fortrinsvis på dansk rets almindelige erstatningsretlige regel – culpapreglen.

På denne baggrund er det i § 11 præciseret, at en række af lovens bestemmelser (§ 7, stk. 1, nr. 1 og 3 og stk 3, § 8, og § 10, stk. 2), ikke gælder, hvis producenten er ansvarlig for en produktskade efter en culpabedømmelse.

I forhold til det tidligere lovforslag er der foretaget en nærmere opregning af, hvilke af § 7's ansvarsfrihedsgrunde, der har betydning i denne forbindelse. På baggrund af definitionen af en udviklingsskade i § 7, stk. 1, nr. 4, kan det ikke forekomme, at en producent på samme tid er ansvarsfri på grund af en sådan skade og samtidig har udvist fejl og forsømmelser. Ligeledes kan der ikke opstå culpøse forhold i forbindelse med reglen i stk. 2, hvor defekten først opstår efter, at producenten har bragt produktet i omsætning.

Producenten vil således uanset bestemmelsen i § 7 kunne ifalde et ansvar på grundlag af culpa i forbindelse med produktionen, opbevaringen m.v. Bestemmelsen indebærer f.eks., at producenten bliver ansvarlig, hvis produktet volder skade, før det er bragt i omsætning, fordi producenten har handlet culpøst eller forsætligt. Endvidere vil en producent af ikke-erhvervsæssigt fremstillede eller indsamlede produkter kunne blive ansvarlig efter en culpapregel. Den pågældende er i medfør af § 7, stk. 1, nr. 2, ikke objektivt ansvarlig for en produktskade. Der henvises endvidere til bemærkningerne til § 7, hvor betydningen af culpaansvar ved siden af det objektive ansvar er berørt i forskellige situationer.

Skyldes skaden, at producenten har handlet culpøst eller forsætligt, skal der ikke fradrages et beløb på 4.000 kr. i beregningen af den samlede erstatning for forbrugertingskade.

Efter lovforslagets § 10 ophører producentens ansvar senest 10 år efter, at det skadevoldende produkt er bragt i omsætning. Som anført ovenfor under bemærkningerne til § 10, stk. 2, har man ikke i dansk ret en tilsvarende regel om præklusion af ansvaret. Reglen i lovforslagets § 11 medfører, at i det tilfælde, hvor producentens ansvar er bortfaldet i medfør af § 10, stk. 2, vil skadelidte dog kunne gøre sit krav gældende under forudsætning af, at producenten er ansvarlig efter culpapreglen.

Justitsministeriet har ikke fundet, at der var tilstrækkeligt grundlag for at medtage § 10, stk. 1 under de opregnede bestemmelser i § 11, idet 3 års fristen må antages at give skadelidte den fornødne tid til at overveje, hvilke skridt han vil foretage i anledning af sagen.

Til § 12

Bestemmelsen svarer til artikel 5 i direktivet og fastlægger i *stk. 1* princippet om, at flere skadevoldere hæfter solidarisk.

Bestemmelsen medfører, at skadelidte i visse tilfælde vil kunne gøre erstatningsansvaret gældende mod såvel råvareproducenten, delproducenten og færdigvareproducenten. Skadelidte vil også kunne vælge at gøre ansvaret gældende mod den producent i produktionskæden, som på grund af sin økonomiske stilling vil have bedst mulighed for at betale skadeserstatning.

I *stk. 2 og 3* reguleres den indbyrdes fordeling af ansvaret mellem flere solidarisk hæftende skadevoldere. Den endelige fordeling vil normalt ske uafhængigt af, hvem skadelidte har krævet erstatning hos. Den eller de ansvarlige, der har betalt skadelidte erstatning, kan derfor kræve de andre ansvarlige for deres andel.

Det fremgår udtrykkeligt af såvel *stk. 2* som *stk. 3*, at der er fri adgang til at træffe aftaler om regres. En aftale om regres vil dog efter omstændighederne kunne tilsidesættes i medfør af almindelige aftaleretlige regler, navnlig aftalelovens § 36.

Stk. 2 indeholder regler om regres mellem flere producenter jfr. § 4, stk. 1. Det er fundet rigtigt at lade denne regel omfatte ikke alene forholdet mellem råvareproducent, delproducent og færdigvareproducent, men tillige forholdet mellem producenten og den leverandør, der betragtes som producent som følge af, at han har forsynet produktet med et varemærke eller lignende. Baggrunden herfor er, at leverandører af denne kategori normalt ikke blot er distributører, men at disse formentlig ofte vil dels have en meget betydelig indflydelse på produktionen dels have en kontrolfunktion.

I bestemmelsen er der anført nogle af de momenter, der skal tages i betragtning ved fordelingen af ansvaret. Opregningen heraf er ikke udtømmende, ligesom det ikke generelt er muligt at angive vægten af de enkelte momenter i forhold til andre. Når det i bestemmelsen anføres, at et af de momenter, der kan tillægges betydning, er årsagen til defekten, er der herved navnlig tænkt på, om der foreligger fejl eller forsømmelse hos en eller nogen af producenterne. Endvidere skal der lægges